

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Annales Episcoporum Slesvicensium

Cypraeus, Johann Adolph

Coloniae Agrippinae, 1634

Capvt XVIII. Ericvs III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64615)

furnis & fornacibus calefactis arefecerunt & siccarunt, vnde panem pinserent. Sed & ex farinâ illâ panis qui esui esset, subigi aut fieri non potuit, itaque pro pulte conuulsi, necessitas extorsit. Ita consumptis longè lateque frumentis, in summis versabantur angustijs, quòd nemo huic inopiæ succurrere, reiç; frumentariæ mederi posse cernerent. Rex Olaus multis prædijs abalienatis, quo militem aleret ac sustentaret, vix habuit. Die quodam, Rege natalem suum celebrante, vix tantum cibariorum suppetebat, quo inuitati saturarentur. Rex qui videret ob iniustam ac nefandam fratris cædem perpetratam, delictaque enormia ac grauissima commissa, Daniæ Regnum ita diuinitus inopia ac calamitate affligi, assiduis ac indefessis precibus à Deo contendit, vt, si quid iræ ac indignationis aduersus populum concepisset, in se, non in populum effunderet ac deriuaret, seque è vitâ tolleret, vt qui huius calamitatis author esset, & populo parceret. Cuius etiam preces Deus exaudiit, eumque rebus humanis exemit.

C A P V T XVIII.

ERICVS III. bonus, Rex Daniæ 74. post impetratam à Papa Romano exemptionem à iurisdictione Archiepiscopi Bremensis, Archiepiscopatum Lundensem instituit, eiç; Episcopatus Boreales subiecit, Hierosolymam cum vxore Bothilda profectus in Cypro moritur. Anno 1102.

OLAO successit Ericus, ex Suetiâ, vbi hætenus ætatem egerat, euocatus. Cuius regnum Deus in ipso administrationis auspicio ita fortunauit, vt superiorem rei

frumentariæ inopiam, magnâ frugum vbertate abunde remuneraret & rependeret: quod iam cœlum mitius omnia vbertim & copiose suppeditaret & produceret. Rex ob insignem pietatem & integritatem Boni cognomen inuenit, Danicè *Eigodt*. Wandali vbi accepissent, in quas angustias Daniæ Regnum redactum esset, nouis rebus studebant, commodam iam occasionem rati se nactos, quæ minimè negligenda esset. Itaq; bellandi cupidî Daniam inuadunt, & pyratîcam strenuè exercent, multis interfectis, plurimisque spoliatis & abductis. Quibus rebus cognitis, concilio habito, req; deliberata, placuit belli gerendi prouinciam proceribus Regni Daniæ demandare ac committere, Regem vero domi retinere. Iulinum quòd Pyratæ, qui hæctenus Daniam incursionibus & latrocinijs infestassent, sese tanquam in asylum recipere consueuissent, prius expugnari ceptum est. Ciuitate obsessa, Ciuibus imperant, vt Pyratas omnes vnâ cû hominibus maleficis & facinorosis, qui scelerum causa solum vertissent, vrbe eijciant, eorumq; potestatem faciant, nec non multæ nomine grandem pecuniæ summam exsoluant. In Pyratas & transfugas grauissimè animaduersum est. Nam ad palos deligati, reuinctis post tergum manibus, ventre aperto, exenterati & euiscerati sunt, corde etiam euulso & ori impacto, additis verbis contumeliosis, quibus illis culpam ac delicta exprobrarunt, vt nouo hoc supplicij genere, alij imposteriorum similibus peccatis deterrerentur. Qua re comperta, Archiepiscopus Bremensis Liemaricus grauiter commotus, Regem diris deuouet, & excommunicationis fulmine ferit, quòd existimaret, eum in pœnis inferendis modum excessisse, tyrannidemq; ac crudelitatem noua ac insolita hac pœna exercuisse. Rex accepto hoc nuncio indignatus, vt qui nullius sibi criminis conscius

scius

scijs esset, Romam proficiscitur, & de iniuria ab Episcopo illatâ queritur. Pontifex vtraque parte audita, Regem absoluit, & excommunicationis vinculo, quo irretitus erat, liberat. Rex his rebus adductus, apud Pontificem instare, vt Iurisdictione Archiepiscopi eximeretur, atque vt Archiepiscopus in posterum ex numero Episcoporum Regni Daniæ cooptaretur, subeundo visitationis muneri, quod hucusque Hamburgensis obisset. Papa ad Regis instantiam recepit, se Cardinalem missurum, qui de statu Ecclesiarum Regni Daniæ cognosceret, & ad se referret. Cumq; præter spem & exspectationem hoc negotium aliquanto longius differretur, Rex tandem moram pertaxus, cum Hierosolymam versus peregrinationem suscepisset, denuò Legatos ad Pontificem misit, qui de mittendo Cardinali, vrgerent & instarent, quòd Rex non libenter vellet in posterum Ecclesias suas externi alicuius Episcopi Iurisdictioni & potestati subiectas esse. Ibi tum Legatus à Pontifice mittitur, qui de Regni & Ecclesiarum statu ad Pontificem retulit, eoq; rem perduxit, vt Pontifex Regis precibus, & calumnijs, quibus grauatus erat permotus, Archiepiscopum Lundensem designaret Ascherum nomine, cui Daniæ, Suetiæ, & Norvvegiæ Episcopi subiecti, vsq; ad tempora Anastasij, id est, vsque ad annum 1153. Papæ obedientiam præstiterunt. Quo tempore Norvvegia peculiarem adeptæ est Archiepiscopum, quem Nicolaus Cardinalis, ab Eugenio Papâ ablegatus, emenso mari Britannico, præsidente Eschillo Lundensi constituit, qua ætate & Norvvegiæ Regem peculiarem habuit. Ita propter censuram & excommunicationem temerè ac inconsideratè aduersus Regem decretam, Archiepiscopus Bremensis Iurisdictionem in Religiosos & Clericos, visitandiq; ius, quod à primo quoque tempore Euangelij publi-

cati in totâ Daniâ habuerat, amisit. Rex tamen præpropera ac immatura morte præuentus, Archiepiscopi confirmationem, & reformationem à Pontifice factam oculis suis non vidit, atque perspexit, vt qui peregrè in Cypro mortem obierit. Eo autem peregrinante & absente, Ascherus & electus, & à Pontifice confirmatus fuit. Qui & post, Episcopos à se ordinatos, & confirmatos, in Ducatum Slesuicensem misit, vt & ipsius Successores, quemadmodum suo loco ostendemus.

C A P V T X I X.

HAc ferè ætate, anno scilicet 1066. plus minus, floruit Ansverus, vir singulari pietate & eruditione præditus. (*Metrop. f. 70. Helm. 21.*) De quo nobis hic aliquid dicendum est, quòd illustre ac insigne hoc decus Patria nostra vrbs Slesuicensis tulerit nobisque dederit. Ansverus nobili genere prognatus, Patre Osvaldo Equite strenuo, & Matre Agnete, & quidem Slesuici in ædibus illis, quæ plateam (Caninam vulgò dictâ,) ingredientibus ad sinistram sese offerunt, (quas nunc, quando ego hæc ad posteritatem transmitto, Bernhardus Soltovv Quæstor Ducalis Gottorhensis possidet, quemadmodum constanti fama ad nos perlatum est. Annos natus quindecim, hæres futurus paternorum bonorum, parentibus inuitis & reclamantibus, totum se literarum sacrarum studijs dedit. Quæ tamen studia initio nascentis Ecclesiæ in his oris fere neglecta & contempta iacebant, etiamsi Slesuicum ciuitas Saxonum Transalbinorum, vt eam *Helmoldus* & alij nominant, opulentissima, & populosissima